

زمین ورزشی روباز اندیشه ۷۱، پاتوق ورزشی نوجوانان محله ایثارگران است

سرریز شدن بچه‌ها در سرانه کوچک

مکان نما

● زمین ورزشی به محله شادابی می‌دهد

خیلی از اهالی از این استقبال گسترده بچه‌ها از زمین ورزشی خوشحال‌اند. به گفته آنان، همین که زمین ورزشی همیشه روشن و پررفت و آمد باشد، خودش یک امتیاز مهم برای محله است. هوشنگ نظری، پدر یکی از بچه‌ها و اهالی قدیمی محله، درباره وجود این زمین ورزشی به ما می‌گوید: ما هم در تابستان و هم در فصل مدرسه‌ها، بعد از تعطیلی کلاس‌های درس با پسر و دوستانش به اینجا می‌آییم. امکاناتی مثل نیمکت و آب خوری ندارد، زمین والیبال هم بدون تور است و گاهی وقت‌ها بچه‌ها خودشان طناب می‌کشند و بازی می‌کنند! با این حال وجود این زمین ورزشی برای بچه‌ها غنیمت است؛ امیدوارم شهرداری ورود کند و این مشکل‌های ریز و جزئی را برطرف کند؛ همان‌طور که ابتدای تابستان آمدند و اطراف زمین چند پروژکتور گذاشتند.

● اینجا بخشی از زندگی روزمره بچه‌هاست

در محله‌هایی که امکانات ورزشی محدودتر است، همین زمین‌های روباز نقش مهمی پیدا می‌کنند. ایثارگران هم از جمله این محله‌هاست؛ در خیابان اندیشه ۷۱ تا چشم کار می‌کند، مجتمع‌های مسکونی بنا شده که در آن‌ها هیچ امکاناتی برای تفریح و اوقات فراغت نوجوانان در نظر گرفته نشده است. فرزاد، یکی از نوجوان‌هایی که کنار زمین ایستاده و منتظر نوبت بازی است، می‌گوید: اگر اینجا نبود، خیلی‌ها اصلاً جایی برای بازی نداشتند. ما بیشتر وقت‌ها همین‌جا جمع می‌شویم. فوتبال بازی می‌کنیم و حوصله‌مان سر نمی‌رود. حرفش را که ادامه می‌دهد، معلوم است برای او و دوستانش این زمین فقط محل دویدن و گل زدن نیست؛ بخشی از زندگی روزمره بچه‌های محله شده است.

محمد نوجوان دیگری است که روی زمین داغ سیمانی نشسته است تا نوبت بازی او و رفقاییش برسد. وقتی از او درباره شلوغی این زمین ورزشی می‌پرسیم، جواب می‌دهد: اطراف ما زمین ورزشی روباز دیگری نیست؛ برای همین بچه‌ها از اول و آخر بولوار اندیشه برای بازی به اینجا می‌آیند. چند پارک نقلی و کوچک هم در اطراف خانه‌ها ساخته‌اند که فضای ورزشی چندانی ندارد. برای همین این زمین ورزشی این قدر شلوغ شده است.

رضاریاحی ساعت ۱۲ ظهر گذشته و گرما به اوج خود رسیده است. باین حال خیابان اندیشه ۷۱ هنوز از صدای توپ و هیهای پرتاب نوجوان‌ها خالی نشده است. زمین ورزشی روبازی که در دل این محدوده محلی جا گرفته، برای خیلی از اهالی فقط یک فضای ورزشی نیست؛ پاتوقی است برای نفس تازه کردن، دیدن هم‌محله‌ای‌ها و اختصاص چند ساعت از روز به بازی و نشاط. این زمین ورزشی که به نام محله‌شان یعنی ایثارگران نام‌گذاری شده است، از ساعت ۱۰ صبح تا ۱۰ شب مشتری دارد و نوجوان‌ها و جوان‌های خیابان اندیشه ۷۱ نمی‌گذارند هیچ وقت این فضای ورزشی خالی بماند. انگار همین دو تأثیر دروازه و زمین والیبال بدون تور همه دلخوشی بچه‌هایی شده است که در محله‌شان امکانات تفریحی دیگری ندارند.

● روزهای پرهیاهوی اندیشه ۷۱

از دور که نزدیک می‌شوی، اول صدای بازی ده دوازده پسر بچه به گوش می‌رسد که با هیجان مشغول بازی هستند؛ پاس بده، پاس بده، شوت، گل، آقا خطا بود، همین تعداد بچه هم کنار زمین نشسته‌اند و منتظر نوبت بازی هستند، بعضی هم آن‌قدر اهل اینجا شده‌اند که حتی اگر حال بازی نداشته باشند، باز هم به اینجا سر می‌زنند تا چند دقیقه‌ای کنار دوستانشان باشند. انگار بچه‌های این محله یک قرار نانوشته باهم دارند که هر روز اینجا یکدیگر را ملاقات کنند. این زمین ورزشی روباز سال ۱۳۹۸ در زمینی به مساحت هفتصد مترمربع کنار بوستان ایثارگران ساخته شد و روزانه بین صد تا دویست نفر از نوجوانان محله در آن ورزش می‌کنند که البته به دمای هوا بستگی دارد؛ روزهای گرم استقبال کم‌تر است.

اولویت اول نوجوان کاراته‌کار ولی عصر (عج)، درس است

اول نمره بعد کمر بند

که تاکنون به دست آورده‌ام.

● چه خاطره خوبی از باشگاه داری؟

دوماه پیش کمر بند قهوه‌ای گرفتم و سابقه خوبی در باشگاه دارم؛ برای همین شیپان بهنام قائمی که مربی من است، تمرین دادن برخی از ورزشکاران تازه‌وارد را به من می‌سپارد و همین موضوع در من انگیزه و اعتماد به نفس زیادی ایجاد می‌کند. آرزو دارم روزی مثل شیپان قائمی باشم.

● بیرون از باشگاه کجا را بیشتر برای تفریح دوست داری؟

باغ وکیل آباد را خیلی دوست دارم. آخر هفته‌ها معمولاً با خانواده به آنجا می‌رویم. برای تفریح و ورزش خیلی خوب است.

● دیگر تفریحات مورد علاقه‌ات چیست؟

کوه‌نوردی را خیلی دوست دارم. با خانواده به کوه می‌رویم و این هم برنامه همیشه‌ماست.

● بعضی‌ها فکر می‌کنند کاراته بچه‌ها را پرخاشگر و دعواایی می‌کند. نظر تو چیست؟

اتفاقاً برعکس است؛ کاراته به ما یاد می‌دهد که چطور خودمان را کنترل کنیم. ما یاد می‌گیریم که نباید از قدرتی که داریم، برای اذیت کردن بقیه استفاده کنیم. ما در باشگاه یاد می‌گیریم که به هم و به بزرگ‌ترها احترام بگذاریم، یکدیگر را تشویق کنیم. شعار باشگاه ما این است که سعی کنیم آدم‌های بهتری باشیم.

امید محله

اولی من بود، زیرادر همه درس‌هایم نمره خیلی خوب گرفته بودم. مادرم همیشه می‌گوید تا زمانی که درس و مشقت خوب باشد، می‌توانی ورزش کنی؛ برای همین برای من همیشه درس اولویت دارد.

● تا حالا چه مدال‌هایی گرفته‌ای؟

در این سه سال ۹ مدال رنگارنگ گرفته‌ام. اولین مسابقه مهم من ۲۶ مرداد ۱۴۰۳ در قوچان بود که در مسابقات استانی کاراته اول شدم. یک ماه بعد هم در مسابقات کشوری تهران مدال نقره گرفتم. ۶ مقام اول و دومی در مسابقات استانی، قهرمانی جام پلیس و قهرمانی جام رهبر که ماه گذشته برگزار شد، از دیگر مقام‌هایی است

رضاریاحی محمد رضا کوروشیان، نوجوان محله ولی عصر (عج)، درس و کاراته را با هم جلو می‌برد. از همان روزهایی که هنوز کلاس اولی بود، راهش را میان درس و ورزش پیدا کرد. او در خانواده‌ای بزرگ شده که ورزش در آن فقط یک سرگرمی نیست و همه اعضای خانواده، ورزش را به صورت حرفه‌ای و مستمر دنبال می‌کنند؛ همین موضوع باعث شده است محمد رضا خیلی زود با دنیای ورزش آشنا شود. این کاراته‌کار ده‌ساله، در سه سال تمرین، ۹ مدال رنگارنگ به دست آورده و با وجود کسب موفقیت‌های ورزشی، درس را در اولویت قرار داده است.

● کاراته را از چه زمانی شروع کردی؟

از سه سال پیش، وقتی کلاس اول بودم. خانواده‌ام خیلی به ورزش علاقه دارند و همین باعث شد من هم از کودکی ورزش را شروع کنم و به باشگاه کاراته بیایم. خواهرم پیش از من ورزش رزمی را شروع کرد و حالا کمر بند مشکی کاراته دارد، مادرم ایروبیک کار می‌کند و پدرم هم فوتبالیست است. ورزش در زندگی همه اعضای خانواده مانعش مهمی دارد.

● کاراته برایت چطور شروع شد؟

کلاس اول را تمام کرده بودم که مادرم من را در باشگاه کاراته ثبت نام کرد. راستش این موضوع هدیه شاگرد